

ZARZĄDZENIE

Dnia 28 stycznia 2026 r.

SSN Tomasz Demendecki zarządza, co następuje:

1. na podstawie art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych – dalej powoływanej jako u.s.p., odmówić przyjęcia wniosku w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X. Y. – sędziego Sądu Rejonowego [...] w [...], złożonego przez radcę prawnego M. Ł. – pełnomocnika wnioskodawcy Ł. T. z uwagi na fakt, iż wnioskodawca nie jest stroną postępowania karnego;

2. odpis zarządzenia doręczyć wnioskodawcy Ł. T. oraz jego pełnomocnikowi radcy prawnemu M. Ł. wraz z pouczeniem, że na zarządzenie przysługuje zażalenie do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia.

UZASADNIENIE

Radca prawny M. Ł. – pełnomocnik wnioskodawcy Ł. T., wnioskiem z dnia 2 czerwca 2025 r., zwrócił się o podjęcie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X. Y. – sędziego Sądu Rejonowego [...] w [...] (k. 2-3) za czyn z art. 212 § 1 k.k. Przedmiotowy wniosek został początkowo skierowany do Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] Sprawa została zarejestrowana we wskazanym Sądzie pod sygn. akt [...]. Wnioskodawca wezwany do uzupełnienia braków formalnych wniosku, uzupełnił je, a nadto nadesłał wniosek dowodowy. Wskazany Sąd zwrócił się o wypożyczenie akt o sygn. [...], z których dokonał kserokopii wybranych kart. Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w [...] postanowieniem z dnia 21 lipca 2025 r. uznał się niewłaściwym rzeczono i

sprawę z wniosku o zezwolenie na pociągnięcie X. Y. – sędziego Sądu Okręgowego [...] w [...] do odpowiedzialności karnej przekazał do rozpoznania Sądowi Najwyższemu (k. 59). Sprawa w przedmiocie rzeczzonego wniosku została przekazana do Sądu Najwyższego - Izby Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 3 września 2025 r. i zarejestrowana pod sygn. akt I ZI 50/25 (k. 72 i k. 73).

W sprawie zarejestrowanej w Sądzie Rejonowym [...] w [...] pod sygn. akt [...] dot. prywatnego aktu oskarżenia skierowanego przeciwko X. Y. – sędziemu Sądowi Rejonowemu [...] w [...] o czyn z art. 212 § 1 k.k., wydano zarządzenie w dniu 13 sierpnia 2025 r. o uznaniu tego prywatnego aktu oskarżenia za bezskuteczny, które z dniem 30 września 2025 r. stało się prawomocne (k. 113-117v).

Wykładnia językowa art. 13 k.p.k. nie pozostawia wątpliwości, że podmiot, który dąży do uzyskania zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osoby, co do której ustawa wymaga takiego zezwolenia, musi posiadać status oskarżyciela. Status taki np. prokuratorowi przysługuje z mocy ustawy, co wynika z art. 45 § 1 k.p.k., zaś w zakresie innych podmiotów, warunkiem jego uzyskania jest dokonanie czynności procesowej, jaką jest wniesienie aktu oskarżenia. Skutkiem wniesienia aktu oskarżenia jest zawisłość sprawy karnej przed określonym sądem powszechnym, z powodu oskarżenia przez określony podmiot – oskarżyciela prywatnego lub subsydiarnego. Przepisy dotyczące aktu oskarżenia, przewidziane zarówno dla skargi prywatnej (art. 487 k.p.k.), jak i subsydiarnej (art. 55 § 1 k.p.k. w zw. z art. 332 k.p.k. i art. 333 § 1 k.p.k.), przewidują określone wymogi formalne, których spełnienie przez oskarżyciela pozwala dopiero na stwierdzenie, jakie zachowanie objęte jest skargą zasadniczą i jaka jest jego podstawa dowodowa.

Poza sporem jest, że wnioskodawca Ł. T. nie posiada statusu strony, to jest oskarżyciela prywatnego, w sprawie przeciwko X. Y. – sędziemu Sądowi Rejonowemu [...] w [...], posiadającej immunitet formalny, a tylko taki status uprawniałby ww. do złożenia wniosku o wydanie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej (tzw. uchylenie immunitetu formalnego sędziego) i jego popierania.

Jak wynika z danych znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, Ł. T., faktycznie skierował do Sądu Rejonowego [...] w [...] prywatny akt oskarżenia

przeciwko X. Y. – sędziemu Sądu Rejonowego [...] w [...] o czyn z art. 212 § 1 k.k., niemniej wobec nieuzupełnienia jego braków formalnych, zarządzeniem z dnia 13 sierpnia 2025 r., sygn. akt [...], prywatny akt oskarżenia z dnia 2 czerwca 2025 r. został uznany za bezskuteczny. Rozstrzygnięcie to uprawomocniło się z dniem 30 września 2025 r. Prawomocność tej decyzji powoduje, że nie można jej podważyć, a rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, musi być z nią związane. W związku z powyższym, wnioskodawca Ł. T. nie posiada uprawnień oskarżyciela prywatnego, tym samym nie może skutecznie złożyć wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej.

Powyższe okoliczności sprawiają, że wniosek radcy prawnego M. Ł. – pełnomocnika wnioskodawcy Ł. T. w przedmiocie udzielenia zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X. Y. - sędziego Sądu Rejonowego [...] w [...], nie mógł zostać przyjęty do rozpoznania. Dlatego też należało w myśl art. 80 § 2b u.s.p. odmówić jego przyjęcia.

Mając na uwadze powyższe, zarządzono jak na wstępie.

[M. T.]

[r.g.]

Tomasz Demendecki